Oh wõtta ärra tiggeduſt,
Ja kangekaeluſt, ſurustuſt,
Keik wõtta hõpis ärra.

Luttikatte rohhi.

Kelle maias luttikad on ja neiſt tahhab lahti ſada, ſe pango ommad ſängid, tolid, iſtmed ja keik kesket tubba ühte hunnikusſe, toppigo ukſed ja haknad ſammaldega ehk takkudega kinni, et ſuitſo wälja ei ſa. Siis pango temma paia ſisſe tulliſid ſüſſi, ja pango ſütte peäle werend nael kollaſt weewlit, ja jooksko isſe toaſt wälja. Tükki aia pärraſt, kui ſe wewel otſa põllenud ja ſõõd kustunud — mis ta läbbi hakna woib wadata — ſiis pango jälle uut luggo ellawaid ſüſſi paiasſe ja niſamma paljo weewlit peäle. Nenda tehko temma nelli korda järges. Kui ſiis üks terwe nael weewlit ärraprugitud, ja ukſed ja haknad terwe päwa ja õ kinni olnud, on luttikad ſutumaks otſas. Siis woiwad ukſed ja haknad jälle ſada lahti tehtud, et keik wing wälja lähhäb, ſedda (wingo) ei olle kauaks.

Sedda ollen minna isſe läbbi katſunud, ja ollen luttikatteſt lahti.

Jubba keik ſe rahwa werri
Olleks kui mailma merri,
Mis on luttikatte nahkas,
Ja mis ilmas haiſes, lehkas.
Ammuſt aiaſt jubba olli
Luttikattel kange wolli:
Keige kangem mees, kui maggab,
Luttikas ſeäl ennaſt taggab,
Läähäb hammustab ta nahka
Werriſeks ja kärna, pahka;
Ja kui närrind mehhe maggo,
Otſib pärraſt ſeina praggo.
Ninnad, käed ja körwad, Pead
Maitswad luttikatte head.
Agga üksi weewli wing
Luttikal' on ſurma king.